Súd:	Okresný súd Poprad
Spisová značka:	12C/13/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8718201394
Dátum vydania rozhodnutia:	25. 11. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. František Zelený
ECLI:	ECLI:SK:OSPP:2024:8718201394.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad sudcom JUDr. Františkom Zeleným v právnej veci žalobcu: 1/ A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. XX/XX, D. E., pošta Veľká Lomnica 2/ F. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX/XX, D. E., pošta Veľká Lomnica 3/ F. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX/XX, D. E., pošta Veľká Lomnica a 4/ A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XX/XX, D. E., pošta Veľká Lomnica, zast. matkou A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. XX/XX, D. E. , pošta Veľká Lomnica, všetky práv. zast. JUDr. Peter Harakály, advokát, Mlynská 28, Košice, IČO: 00620157, proti žalovanému Nemocnica Poprad, a.s., Banícka 803/28, 058 45 Poprad, IČO: 36513458, práv. zast. BELLAN & Partners, s.r.o., Jilemnického 30, Martin, IČO:52934969, o náhradu nemajetkovej ujmy s prísl., takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť z titulu náhrady nemajetkovej ujmy žalobkyni v 1./rade sumu 10.000,- eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, žalobkyni v 2./rade sumu 5.000,- eur, žalobkyni v 3./ rade sumu 5.000,- eur a žalobkyni v 4./rade sumu 5.000,- eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobkyne majú voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady rozhodne súd I. inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

o d ô v o d n e n i e :

1.Žalobkyne sa žalobou doručenou súdu dňa 13.3.2018 domáhali, aby zaviazal žalovaného zaplatiť im z titulu náhrady nemajetkovej ujmy žalobkyni v 1./rade 25.000,- eur a žalobkyniam v 2. až v 4./rade po 20.000,- eur. Žalobu v písomnom podaní odôvodnili tým, že manžel a otec žalobkýň v 1. až v 4./rade pri údržbe záhrady dňa 22.6.2016 utrpel úraz následkom pádu z rebríka z výšky asi 4 metrov. Žalovaným bol liečený operačne. Po ukončení operácie začal pociťovať bolesti dolných končatín, tŕpnutie od pása dole s následnou stratou hybnosti dolných končatín. Podľa znaleckého posudku znalcom z odboru zdravotníctva pre odvetvie chirurgie, neurochirurgia ku poškodeniu obalu miechy, jej koncových štruktúr a následne k rozvoju neurologických príznakov poškodeného nedošlo počas úrazového deja, ale následkom neoptimálneho operačného prístupu do tela stavca L1 žalovaným. Liečebný postup počas operácie bol neadekvátny a neštandardný. Vzhľadom na výšku poškodenia miechy má poškodený úplne ochrnuté dolné končatiny. Poškodený si v konaní pred súdom vedenom pod sp. zn. 20C 58/2017 uplatňuje nárok na náhradu škody. Postupom žalovaného došlo k protiprávnemu zásahu do chráneného všeobecného osobnostného práva žalobkýň. V dôsledku vážneho poškodenia zdravia poškodeného došlo u všetkých žalobkýň k ujme na osobnostných právach, pretože tieto s ním zdieľajú spoločnú domácnosť a vytvárali s ním mimoriadne silné rodinné, citové a emocionálne väzby. V dôsledku porušenia práva poškodeného na zdravie, ktoré je imanentnou súčasťou plnohodnotného práva na život, došlo k nedovolenému zásahu do osobnostného práva žalobkýň, konkrétne k zásahu do práva

na súkromie, ako jedného z čiastkových osobnostných práv fyzickej osoby, ktoré mu poskytuje ochranu § 11. Každý zodpovedá aj za škodu spôsobenú okolnosťami, ktoré majú pôvod v povahe prístroja alebo inej veci, ktoré sa pri plnení záväzku použili. Tejto zodpovednosti sa nemôže zbaviť . U poškodeného došlo v príčinnej súvislosti s operáciu vykonanou dňa 22.6.2016 v zdravotníckom zariadení žalovaného ku vzniku trvalého poškodenia zdravia, ktoré pred vykonanou operáciou nebolo prítomné, a to ku vzniku po úrazovej paraplégie dolných končatín, nedomykavosti ritných zvieračov, močovej inkontinencie, poúrazovému obmedzeniu hybnosti driekovej chrbtice a hrudno-driekového prechodu, pooperačných plošných jaziev, poruche sexuálnych funkcií a neuropatickej bolesti. K uvedenému stavu došlo následkom intradurálneho krvácania v dôsledku operačného prístupu do tela stavca L1, ktoré viedlo ku poraneniu durálneho vaku (obalu miechy), ako aj cievy. U poškodeného došlo vo veľmi krátkom čase po operácii ku rozvoju neurologických príznakov, a ku vzniku škody na zdraví, v dôsledku čoho má úplne ochrnuté dolné končatiny. Ku vzniku škody na zdraví došlo v priamej príčinnej súvislosti práve s vykonanou operáciou. Uvedené skutočnosti potvrdzuje operačný nález neurochirurgického pracoviska v Ružomberku. Defekt durálneho vaku vznikol poškodením zavádzajúcim inštrumentom cez ľavý pedikel. Ku vzniku škody poškodeného došlo v dôsledku okolností, ktoré majú pôvod v povahe prístroja alebo inej veci. Pre daný typ zodpovednosti za škodu nie je vyžadovaná existencia subjektívneho prvku v podobe zavinenia škody. Ide o zodpovednosť objektívnu bez možnosti liberácie a tejto sa nemožno zbaviť. Zodpovednosť žalovaného za vzniknutú škodu na zdraví poškodeného je uplatnená v spore 20C 58/2017 a za v tomto konaní žalované nemajetkové ujmy vzniknuté žalobkyniam v 1. a v 4./rade, je daná objektívne podľa ust. § 421a OZ. Neodmysliteľným právom na ochranu osobnosti je aj právo na súkromie, ktoré je chránené tiež medzinárodnými dohovormi, ako aj vnútroštátnymi právnymi predpismi. V právnom poriadku Slovenskej republiky je to deklarované v článku 19 ods.2 Ústavy SR a v ust. § 11 OZ. V rámci práva na súkromie je chránená nielen intímna sféra, ale aj rodinný život fyzickej osoby, vrátane práva na vytváranie a rozvíjanie vzťahov s inými ľudskými bytosťami, najmä s blízkymi príbuznými a priateľmi. Rodinný život je zložkou súkromného života, ktorého súčasťou sú aj súčasné sociálna a emocionálne vzťahy. Porušením práva jednej osoby môže dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie aj tej druhej z týchto osôb tvoriacich rodinné spoločenstvo. Zásah do rodinného života fyzickej osoby spôsobený protiprávnym konaním tretej osoby, ktorej následkom je vážne poškodenie zdravia blízkej osoby zakladá právo domáhať sa ochrany osobnosti. Je neoprávneným zásahom do súkromia členov rodiny. K takémuto zásahu dochádza nielen k dôsledku úmrtia, ale aj v prípade vážneho poškodenia zdravia blízkej osoby, s ktorou dotknutá osoba zdieľala spoločnú domácnosť, citový život, rodinné vzťahy a podobne. Tu odkázal na rozsudok KS Nitra sp. zn. 9Co 330/2012, NS ČR sp. zn. 30Cdo 535/2007 a 30Cdo 947/2011. Hmotnoprávnymi predpokladmi vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sú existencia ujmy na osobnosti žalobcov, protiprávny zásah do chráneného všeobecného osobnostného práva žalobkýň, ktorý je objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť ich osobnosť a príčinná súvislosť medzi ujmou a protiprávnym zásahom. Všetky žalobkyne s poškodeným zdieľali spoločnú domácnosť, vytvárali mimoriadne silné rodinné a citové a emocionálne väzby. Tieto poškodením zdravia u poškodeného boli nenávratne narušené tak, že bola narušená celistvosť rodiny. Bolo zasiahnuté do ich rodinného a súkromného života, pričom následky sú nenapraviteľné, neodstraniteľné. Psychická trauma, ktorou žalobkyne touto udalosťou trpeli zanechala nezmazateľné stopy na ich psychike, a táto tragická udalosť sa natrvalo vryla do ich života. Všetci členovia rodiny prežívali plnohodnotný rodinný a súkromný život, pomáhali si v každej oblasti rodinného života a boli si navzájom oporou. Poškodený bol živiteľom rodiny, staral sa o rodinu finančne. Spolu trávili veľa času. Vzťah medzi nimi bol citovo naplnený. Chodili na výlety do prírody, dovolenky, trávili spolu veľa času športovaním. V čase úrazu mal poškodený necelých 46 rokov. Ujma spočíva aj v zmarení očakávaného rodinného života s milovaným otcom a manželom. Žalobkyne trpia nepríjemnými pocitmi úzkosti, smútku, zúfalstva a šoku neočakávaným ťažkým ublížením na zdraví poškodeného a preto, žiadna z morálnych foriem zadosť učinenia nepostačovala k tomu, a by bola primerane vyvážená a zmiernená.
Na preukázanie svojich tvrdení predložili znalecký posudok č. 6/2017, oznámenie úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a navrhli ich vypočutie a svedka G. B..

2.V ďalších písomných podaniach uviedli, že vychádzajúc zo znaleckého posudku znalca MUDr Petra Levkuša je z popisu operačného nálezu z neurochirurgického pracoviska v Ružomberku evidentné, že na okraji durálneho vaku v mieste zavedenia stentu bol defekt durálneho vaku. Ten vznikol poškodením zavádzajúcim operačným inštrumentom cez ľavý pedikel, smer zavedenia kamily cez tento ľavý pedikel nebol optimálny, nakoľko kamila prechádzala cez spinálny kanál, čím došlo k nabodnutiu durálneho vaku, pričom došlo s najväčšou pravdepodobnosťou k natrhnutiu cievy durálneho vaku, ktoré potom spôsobilo intradurálne krvácanie. Samotnú operáciu nie je možné považovať za neoprávnený zásah,

pretože zásah tejto povahy do telesnej integrity osoby má vo všeobecnosti za cieľ zlepšiť zdravotný stav a tým v istom zmysle posilniť i samotné právo na ochranu osobnosti. Pokiaľ však počas úkonu zdravotnej starostlivosti dôjde k neoptimálnemu či zlému zavedeniu implantátu, čím sa nielenže nepodarí zlepšiť zdravotný stav osoby, ale v dôsledku toho dôjde k zhoršeniu či poškodeniu zdravia, nemožno takýto zásah do telesnej integrity osoby v žiadnom prípade označiť za oprávnený. Pokiaľ tým dôjde k poškodeniu ďalších štruktúr organizmu osoby, je možné tento zásah označ za neoprávnený. Pritom nie je vôbec podstatné, či takýto neoprávnený zásah bol vykonaný zavinene alebo nie, resp. či pri ňom bola zavinene porušená povinnosť poskytovať zdravotnú starostlivosť lege artis alebo nie. Zodpovednosť stanovená v ust. § 13 OZ je totiž zodpovednosťou objektívnou. Tu poukázali na rozhodnutie ÚS ČR sp. zn. IVÚS 315/01 zo dňa 20.5.2020. Počas operácie nebol optimálne zavedený stent, čo malo pre zdravie poškodeného a pre obsah práva na ochranu osobnosti žalobcov ako blízkych osôb mimoriadne nepriaznivé následky. Pasívna vecná legitimácia v prípade nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutej neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti svedčí jednoznačne pôvodcovi tohto neoprávneného zásahu, ktorým je žalovaný. Je možné analogické použitie ust. § 421a OZ, ktorej zodpovednosti nie je možné sa zbaviť. Aj v danom prípade vyvolali škodlivý následok charakteristické vlastnosti implantátu použité pri operácii manžela a otca žalobcov, tvoriacej jeho povahu, konkrétne to bola tvrdosť jeho materiálu ako aj ostrosť, ktoré pri neoptimálnom zavinení spôsobili prebodnutie durálneho vaku, natrhnutie cievy a intradurálne krvácanie. Ak sa na okresnom súde vedie iné konanie, jeho predmetom sú jeho nároky.

3.Právny zástupca žalobkýň sa na pojednávaní vyjadril, že ich nároky na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej protiprávnym zásahom žalovaného do ich práva na ochranu osobnosti, konkrétne do ich práva na súkromný a rodinný život, sú preukázané. Poškodenie zdravia manžela a otca žalobkyne spôsobilo ujmu na ich právach, znížilo kvalitu prežívania ich spoločných vzťahov, spôsobilo to, že žalobkyne nemôžu svoj rodinný a súkromný život prežívať spôsobom, akým ho plánovali prežívať a protiprávny zásah spôsobil aj emocionálne negatívne pocity u jednotlivých žalobkýň. Výška uplatnenej náhrady je vecou úvahy súdu. Súd by mal pri stanovení výšky náhrady prihliadať na okolnosti, za ktorých došlo ku vzniku protiprávneho zásahu a k závažnosti ujmy. Pokiaľ ide o okolnosti žalobkyne poukazujú na to, že protiprávnemu zásahu došlo najmä z dôvodu ľahkovážneho zanedbania elementárnych povinností pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti ich manželovi, a otcovi, na tomto žalovaný nedostatočne zvážil dispozíciu stavcov p. B. a pri operácii mu aplikoval stenty nesprávnych rozmerov. Tieto skutočnosti vyplývajú zo znaleckého posudku Dr. De Rigga. Zváženie dispozície stavcov bolo pritom podľa znalca možné a zistiteľné z RN vyšetrenia p. B.. U všetkých žalobkýň došlo k podstatnej degradácii ich rodinného súkromného života. Pri posudzovaní nároku žalobkyne v 4./rade by mal súd zohľadniť ani nie tak okolnosti, ako sa dotknutá osoba cítila, ale či mala vzhľadom na všetky okolnosti dôvod cítiť sa, byť na hodnotách poškodená. Takýto názor zaujal NS ČR v rozhodnutí sp. zn. 30Cdo /3007/2010 zo dňa 31.8.2011. Pri poškodení práva na súkromný a rodinný život ide totiž o psychickú kategóriu, ktorú je niekedy ťažké vyjadriť a je ťažko empiricky preukázateľná. O závažnosti ujmy u žalobkyne v 4./rade vypovedá aj samotný fakt, že táto v dôsledku ťaživých pocitov vo vzťahu k predmetnej veci nechcela využiť svoje právo podať výpoveď.

4.Žalobkyňa A. B. ako strana vo svojej výpovedi uviedla, že s manželom G. B. sa poznali dávnejšie, bližší vzťah začali udržiavať v roku 2002. V tom čase bola slobodnou matkou dvoch maloletých detí F. a F.. Manželstvo uzavreli v roku 2005. Zo spolužitia s manželom sa im narodila dcéra Viktória. Žili v zhode, občas sa pohádali. Chodili na spoločné dovolenky. Ich najväčšou spoločnou záľubou je záhradka v Starej Lesnej. Bývajú u manželovej matky v obci Stará Lesná v rodinnom dome. Manžel sa o deti staral. Jej dcéry si neosvojil, nesú síce jeho priezvisko, ale biologický otec súhlasil so zmenou priezviska na Janečekové. Manžel sa o všetky deti staral rovnako, nerobil medzi nimi rozdiely. Biologický otec o deti neprejavuje žiadny záujem.
Manžel utrpel dňa 22.6.2016 úraz, kedy bol susedovi pomáhať zberať bazu. Po operácii ho navštívila, vyjadril sa, že mu trpnú ruky aj nohy, ale že nohy si necíti. Do rúk sa mu vrátil cit. Po liečení zostal na vozíku. Manželov stav je teda nemenný, berie lieky proti bolesti, je liečený na neurológii. Už pred úrazom bol invalidným dôchodcom, pretože prekonal chorobu jedného druhu rakoviny. Od roku 2011 nepracuje a je na invalidnom dôchodku. Od času, kedy manžel spadol, prestala pracovať a opatruje ho. Poberám príspevok za opatrovanie. Pôvodný manželov zdravotný stav sa ustálil, začal poberať čiastočný invalidný dôchodok a mali spolu plán, že si otvorí živnosť a spolu ju budú prevádzkovať v predmete činnosti ošetrovanie záhrad, ich údržby a podobne. Manžel však zostal ochrnutý od pása dole, nemôže sa vôbec postaviť. Väčšinou je doma. Obmedzenie pohybu vyplýva aj z bariér. Intímne

nežijú. Manžel je nervózny, občas sa nekontroluje. Má 48 rokov, dosť zabúda. Jeho starostlivosť o deti je na tom základe, že ak sa ho niečo spýtajú k výučbe v škole, tak im odpovie. Predtým sa manžel deťom venoval, chodil s nimi lyžovať, plávať. Atmosféra v domácnosti bola uvoľnená, teraz je to stresujúce. Manžel je zo všetkého nervózny. Má zábrany.

5.Žalobkyňa v 2./rade F. B. vo svojej výpovedi uviedla, že je študentkou Hotelovej akadémie Kežmarok v 3. ročníku. Biologického otca vôbec nepoznajú, nikdy sa s ním nestretli. Vie o tom, že manžel jej matky nie je jej biologickým otcom. Brali ho však ako vlastného otca, vychovával ich, staral sa o ne. Spolu chodili na dovolenky, lyžovať, postavil im bazén. Pomáhal , keď chceli niečo vysvetliť. Ohľadne školy viac aktivít mala mama. V súčasnej dobe mame pomáhajú v starostlivosti o otca. Nikam s ním sa teraz nedá chodiť. Ťažké je to aj po finančnej stránke realizovať nejaké aktivity. Preto si našla brigádu, aby finančne pomohla aj sebe. Predtým to bolo kľudnejšie, všetko v pohode. Teraz je to napätejšie, tatík je nervóznejší, smutný. Na oslavy k rodine chodia iba vtedy, keď sa otec na to cíti. Za otcom chodili návštevy častejšie pred úrazom, teraz príde málokto. Na dovolenky chodili v lete cez školské prázdniny, lyžovať do Bachledovej, v lete na Šíravu, na Domašu.

6.Žalobkyňa v treťom rade F. B. vo výpovedi uviedla, že je študentkou 3. ročníka Hotelovej akadémie v Kežmarku. So sestrou chodia do jednej triedy. Poukázala na výpoveď jej sestry. K otcovi mala pozitívny vzťah.

7.Žalovaný vo svojich písomných vyjadreniach žiadal žalobu zamietnuť. Poukázal na to, že nie je daný právny základ žaloby, pretože pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti G. B. nepochybil, postupoval lege artis, čo potvrdil aj Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Teda nemohlo dôjsť k protiprávnemu zásahu do osobnostných práv žalobcov. G. B. si uplatnil právo na náhradu škody v konaní pred Okresným súdom sp.zn. 20C 58/2017, ktoré doposiaľ nebolo právoplatne skončené. Navrhol, aby súd z dôvodu existencie poistnej zmluvy medzi žalovaným a spoločnosťou Allianz – Slovenská poisťovňa, a.s., vyzval poisťovňu na vstup do konania.
Na preukázanie svojich tvrdení predložil protokol ÚDZS č. 1043/2016, záznam o poučení a informovaný súhlas pacienta.

8.Podaním zo dňa 9.11.2018 súd vyzval spoločnosť Allianz – Slovenská poisťovňa, a.s. Bratislava, aby v súdom stanovenej lehote oznámil, či vstupuje na výzvu žalovaného do konania ako intervenient. V prípade nedoručenia oznámenia bude mať súd za to, že ako intervenient do konania nevstupuje. Poisťovňa sa v súdom stanovenej lehote nevyjadrila.

9.V ďalších písomných podaniach žalovaný spochybnil znalecký posudok MUDr. Petra Levkuša z dôvodu, že tento nijako nezohľadnil stav pacienta pred úrazom, existenciu závažných ochorení, ktoré mohli mať vplyv na komplikácie po vykonaní operačného zákroku dňa 23.6.2016, že pacient po operácii nemal žiadne ťažkosti, že znalec uvádza pojem kostný cement, pričom sa v uvedenom prípade žiadny kostný cement nepoužíval. Navrhol doplniť dokazovanie nariadením nového znaleckého dokazovania znaleckým ústavom. Poprel zodpovednosť podľa § 421a OZ s tým, že škoda na zdraví nebola spôsobená okolnosťami majúcimi pôvod v použitom implantáte alebo inom prístroji. Išlo o úrazový stav pacienta, ktorý si spôsobil sám, bez zavinenia žalovaného. Pacient bol pred operáciou náležite poučený o možných rizikách a komplikáciách.

10.Žalovaný na pojednávaní ďalej uviedol, že v inom súdnom konaní bolo vyslovené, že žalovaný spôsobil svojim konaním škodu na zdraví manželovi žalobkyne v 1./rade a otcovi žalobkyne v 4./rade. V týchto intenciách žalobkyne v 1. a v 4./rade vzhľadom na okolnosti, ktoré mali vplyv na zdravie p. B. a v súvislostiach s ktorými malo dôjsť k zásahu do ich osobnostných práv , týmto odôvodňujú svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výškach uvedených v žalobe. Navrhol, aby súd prihliadal na okolnosti, za ktorých k ujme malo dôjsť. Na základe operačného výkonu, ktorý bol realizovaný po úraze p. B., operatér mal zaviesť stent nesprávne. Zámerom vykonania operácie bolo práve zlepšenie zdravotného stavu, avšak bohužiaľ sa tak nestalo. Nebolo v žiadnom prípade úmyslom operatéra poškodiť zdravie p. B. a následne spôsobiť zásah do osobnostných práv žalobkýň, práve naopak. Jedným z argumentov žalobkýň v 1. a v 4./rade pri uplatnení ich nárokov bolo, že p. B. finančne zabezpečoval rodinu a po spomínanej udalosti rodina mala prísť o príjem. V konaní nebolo preukázané,, že došlo k poklesu príjmu v rodine, aké príjmy mal p. B. pred touto udalosťou spolu s manželkou a po nej, teda, či k úbytku finančných prostriedkov aj reálne došlo. Žalovaný si je vedomý situácie, že táto

ovplyvnila život manželky a dcéry p. B.. Je však na posúdení súdu, či výška náhrady nemajetkovej ujmy tak ako je žalobkyňou v 1. a v 4./rade vyčíslená, aj skutočne odzrkadľuje ich nárok. Navrhol, aby nárok žalobkyne v 1. a v 4./rade s prihliadnutím k uvedenému znížil, prípadne, aby žalobu v tomto rozsahu zamietol. Súd nemal možnosť vierohodným spôsobom zistiť skutočný zásah do osobnostných práv žalobkyne v 4./rade, ako aj reálnu ujmu na jej právach.
Žalobkyňa v 2. a v 3./rade nie sú potomkami p. B.. K ich osvojeniu nikdy nedošlo, a teda nevznikol medzi nimi príbuzenský pomer. Žalobkyňa v 2. /rade a žalobkyňa v 3./rade boli v čase operačného výkonu 16-ročné dievčatá, ktoré po skončení školy sa odsťahovali do zahraničia, a žalobkyňu v 1./rade a svedka – p. B. navštevujú len výnimočne. Z výpovede žalobkyne v 2. a v 3./rade nevyplynulo, že by ich vzájomné citové väzby boli natoľko silné, že zhoršenie zdravotného stavu svedka by odôvodňovalo zásah do ich osobnostných práv a teda aj ním navrhované finančné zadosťučinenie. Práve naopak, ich správanie preukazuje opak, preto navrhol ich žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Navrhol, aby súd taktiež prihliadol na skutočnosť, a vzal do úvahy aj samotný odmietavý postoj p. B. navštíviť psychologickú, prípadne psychiatrickú ambulanciu. Chápe zmenu v správaní p. B., a žiadnym spôsobom nespochybňuje fakt, že táto okolnosť p. B. ovplyvnila. No svoju úlohu zohráva pri naštrbení vzájomných rodinných vzťahov aj jeho odmietavý postoj, možnosti vyhľadať odbornú psychologickú pomoc, a tak podľa možností aspoň čiastočne zmierniť negatívny dopad na naštrbené rodinné vzťahy.

11.Súd na základe dokazovania vykonaného v súlade s prednesmi strán, vypočutím žalobkýň v 1. až v 3./rade, svedka G. B., oboznámením listinných dôkazov, a to znaleckých posudkov, správy úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, protokolu, lekárskych správ, a.i
Rozsudkom zo dňa 10.11. 2022 v bode I. žalovaného zaviazal zaplatiť z titulu náhrady nemajetkovej ujmy žalobkyni v 1./rade sumu 10.000,- eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, žalobkyni v 2./ rade sumu 5.000,- eur, žalobkyni v 3./rade sumu 5.000,- eur a žalobkyni v 4./rade sumu 5.000,- eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V bode II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. V bode III. priznal žalobkyniam nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady rozhodne súd I. inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Pri vydaní rozhodnutia vychádzal zo zisteného skutkového stavu, podľa ktorého dňa 22.6.2016 p.Janeček podpísal záznam o poučení a informovaný súhlas pacienta s poskytnutím zdravotnej starostlivosti na pracovisku, oddelenie úrazovej chirurgie a JIS pri diagnóze kompresívna zlomenina L1, zlom.fib.maleolu, hospitalizácia 3 až 5 dní. Dňa 23.6.2016 podpísal ďalší informovaný súhlas, že pri poskytnutí anamnestických údajov nezatajil žiadne vážnejšie ochorenie. Bol informovaný o poskytnutí , o spôsobe, povahe a možnostiach zdravotnej starostlivosti, ktorá mu bude poskytnutá ako aj o možných následkoch, rizikách spojených s navrhovanou zdravotnou starostlivosťou. Najčastejšie anesteziologické komplikácie sú v prílohe záznamu o poučení. Bol poučený tiež o možnosti odmietnutia poskytnutia zdravotnej starostlivosti. Dňa 22.2.2017 Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou –pobočka Prešov vyhotovil pod č. 1043/2016 protokol o vykonanom dohľadne na diaľku vo veci správnosti poskytnutia zdravotnej starostlivosti pacientovi G. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XX, D. E. za dohľadané obdobie 22.6.2016-25.7.2016. Podľa záveru skupina vykonávajúca dohľad nezistila z dohliadaného subjektu v rámci predmetu dohľadu nedostatky. Výkonom dohľadu úrad nezistil porušenie § 4 ods. 3 Zák. č. 576/2004 Z. z. Dňa 27.2.2017 Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou F. B. na základe jej podnetu vo veci prešetrenia poskytnutej zdravotnej starostlivosti jej bratovi, že zdravotná starostlivosť mu v Nemocnici Poprad, a.s. na oddelení úrazovej chirurgie bola poskytnutá správne. Každý operačný výkon je zaťažený určitým percentom komplikácií. U pacienta B. došlo ku krvácaniu v intradurálnom priestore po stentoplastike, správne bola indikovaná otvorená dekompresia, stav pacienta bol odkonzultovaný a následne doriešený na neurochirurgickom pracovisku v Ružomberku. Postup primárne poskytnutej zdravotnej starostlivosti na oddelení úrazovej chirurgie v Poprade bol štandardný a adekvátny. Diagnostické terapeutické a časové postupy vrátane riešenia a organizácie pooperačnej komplikácie boli v súlade so štandardnými postupmi a súčasnými odbornými poznatkami. Podľa záverov znaleckého posudku č. 6/2017 znalca MUDr. Petra Levkuša, vyhotoveného na základe zakázky zadávateľa JUDr. Petra Harakályho vo veci určenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia v súvislosti so zranením, ktoré utrpel dňa 22.6.2016, menovaný dňa 22.6.2016 utrpel kompresívnu stabilnú zlomeninu prvého driekového stavca bez poranenia nervových štruktúr a zlomeninu vonkajšieho členka vľavo. Z lekárskeho hľadiska pri oboch poraneniach išlo o ťažké poranenia. Počas úrazového deja ani následne po ňom nedošlo k poškodeniu miechy, ani koreňov kaudi. Poškodenie koncovej časti miechy a koreňov kaudi spôsobilo chabú paraplégiu (úplné ochrnutie) dolných končatín, poruchu citlivosti – disestéziu. Došlo aj k poškodeniu nervových štruktúr ovládajúcich močenie a stolicu, čo sa prejavilo inkontinenciou močenia stolice a sexuálnymi

poruchami. Následky predmetnej operačnej liečby sa prejavujú v jeho každodennom živote. Zlepšenie zdravotného stavu je nepravdepodobné. K záverom, ktoré vypracoval Ústav pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou v Prešove uviedol, že krvácanie bolo spôsobené iatrogénne v dôsledku nesprávneho umiestnenia operačného inštrumentu v ľavom pediglestavca L1, preto bol postup zdravotníckeho zariadenia v operačnom postupe neadekvátny a neštandardný. K poraneniu nervových štruktúr podľa bodu 2 záveru došlo tým, že priebeh vytvoreného operačného kanála pre operačný inštrument cez ľavý pedikel nebol správny, lebo prebiehal cez vnútornom okraji pedikla a prechádzal cez chrbticový kanál. Inštrument prechádzajúci chrbticovým kanálom spôsobil poškodenie durálneho vaku (obal miechy) a cievy nachádzajúcej sa v tomto priestore. Následne poranenie cievy spôsobilo intradurálne krvácanie, pričom hromadenie krvi v intradurálnom priestore svojou postupnou expanziou spôsobilo kompresiu nervových štruktúr kaudi a koncovej časti miechy. Podľa záveru znaleckého posudku č. 4/2020 G. B. I. J. vo veci žalobcu G. B. proti Nemocnici Poprad, a.s., vyhotoveného na základe uznesenia súdu vo veci 20C 58/2017, znalec v bode 2.2 záveru znaleckého posudku na strane 56 okrem iného konštatuje, že operatér nezhodnotil dostatočne anatomicky stavbu stavca L1 – nepomer medzi rozmermi expandabilných skrutiek a rozmermi pediklov stavca L1. V bode 2.5 na strane 57 posudku konštatuje, že nekorektný priebeh umiestnenia ľavého OsseoFix, ktorým bola zachytená a poranená jedna zadná segmentálna medulárna tepnička (miechová tepnička odstupujúca zo segmentálnej tepny), čím vznikol zdroj pokračujúceho krvácania a narušilo sa cievne zásobenie miechy, čo v kombinácii s kompresívne sa správajúcim krvácaním do durálneho vaku spôsobilo tlakovo ischemické poškodenie miechy s prejavmi, ako ich opisuje neurológ vo vyšetrení od miechového segmentu T-H8 nadol. V odpovedi na otázku č.60 na strane 60 znalec uvádza, že v priebehu samotného úrazového deja nedošlo k žiadnemu poškodeniu miechy. Ku poškodeniu miechy došlo až následne vývojom zmien miechy, ako následkov poškodenia jej cievneho zásobenia a krvácania v tesnom pooperačnom období. V odpovedi na otázku č. 7 znalec uvádza, že nekorektný priebeh umiestnenia ľavého OsseoFix, ktorým bola zachytená a poranená jedna zadná segmentálna medulárna tepnička (miechová tepnička odstupujúca zo segmentálnej tepny), čím sa narušilo cievne zásobenie miechy, ktoré v kombinácii s kompresívne sa správajúcim krvácaním do durálneho vaku spôsobilo najskôr funkčné poškodenie v prvej etape v podobe bolesti v hornej časti brucha so zvracaním a v ďalšej etape rozvinutím motorického poškodenia. V odpovedi na bod 10 znalec uvádza, že zo strany žalovaného pri poskytnutí zdravotnej starostlivosti žalobcovi nebol dodržaný štandardný terapeutický postup. Svedok G. B. uviedol, že žalobcami v konaní sú moja manželka – A. B. a dcéry – Alica, Adela a Viktória. Manželstvo so žalobkyňou v 1./rade uzavrel v roku 2005, žalobkyne v 2. a v 3./rade – dvojičky sú dcéry jeho manželky, ktoré si ľudovo povedané vyženil. Deti sa manželke narodili mimo manželstva, a ich biologický otec nikdy o nich neprejavil žiadny záujem. Najmladšia dcéra A. sa narodila už po uzavretí manželstva. Vo vzťahu k dvojičkám si manželka riešila vyživovaciu povinnosť od biologického otca. Prebiehali aj súdne spory, preto neriešili otázku možného osvojenia. Dosiahli sa na tom, že dcéry majú jeho priezvisko. V čase úrazu staršie dievčatá mali skoro 16 rokov a mladšia 11. S manželkou mali pohodový život bez vážnejších konfliktov. Pracoval v organizácii VSE. Voľný čas trávili spolu ako rodina, chodili na výlety, na turistiku. Zo športov to bol o lyžovanie, sánkovanie, badminton.
Staršie dievčatá v puberte už vedeli, že nie je ich biologickým otcom, no takto ho oslovovali. V roku 2016 bývali všetci v spoločnej domácnosti. V roku 2011 sa liečil zo zdravotných problémov, podarilo sa mu vyliečiť a pred úrazom viedol plnohodnotný život, dokonca mu bol odobratý invalidný dôchodok a priznaný iba čiastočný. Naposledy pracoval do roku 2012, kedy sa do práce vrátil po liečbe. Bol elektrikárom, no zamestnávateľ ho vzhľadom k prekonanej chorobe prepustil. Následne pracoval iba na dohody, chceli s manželkou začať podnikať v oblasti správy nehnuteľností, záhradníctva, poskytovania ubytovania. Spoločné úspory však sa za 6 rokov minuli.
Na vozíku je od absolvovaných operácií. Prvej sa podrobil v Nemocnici Poprad a druhej v Ružomberku. Už po operácii v Poprade prestal cítiť nohy, a nezmenilo sa to ani následnou operáciou. Bol mu priznaný plný invalidný dôchodok.
Po návrate z nemocnice to bolo pre manželku stresujúce. Pribudli jej ďalšie práce , starostlivosť o záhradu, práce v záhrade. Prvé 4 roky po tom, ako sa stal vozíčkarom v podstate celý čas preležal. Na vozík sa dostal iba keď odchádzal na toaletu, na súd, alebo k lekárom. Voľnočasové aktivity s deťmi padli, tieto si museli voľný čas plne organizovať samé. To, čo sa stalo , sa dotklo asi najviac A.. Doposiaľ má z toho stresy. Každý príchod rýchlej zdravotnej pomoci alebo predvolania na súd bolo pre ňu stresujúce, manželka ju musela utešovať, aby neplakala. Manželka sa stala opatrovateľkou na plný úväzok. Bez nej by nemohol nijak fungovať. Kde je treba, tak ho vozí autom. Kvôli tomu si urobila vodičský kurz. Nemá čas na svoje záľuby. Všetok čas venuje jemu a domácnosti.
Čo sa týka zdravotného stavu, zatiaľ nie je žiadna prognóza, že sa postaví na nohy. Neurochirurgovia jeho diagnózu už v podstate uzavreli. Základom je rehabilitácia. Bol pokus v Nemocnici Poprad dostať ho

aspoň na chodítka, no neúspešne. Intímny život s manželkou neprebieha, ani napriek pokusom. Dvojičky po ukončení strednej školy vzhľadom k situácii, aká sa vyvinula, si našli zamestnanie v Rakúsku. Preč sú asi 2 roky. Navštevujú ho v čase dovolenky. Najmladšia dcéra chodí na strednú školu a stále býva s nimi.
Okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn 20C 58/2017 rozsudkom zo dňa 18.12.2020 v právnej veci žalobcu G. B. proti žalovanému Nemocnica Poprad a.s. s spore o náhradu škody na zdraví
I. konanie v časti náhrady za bolestné vo výške 4.239,- eur zastavil.
II. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 12.009,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 28.8.2017 do zaplatenia z titulu náhrady za bolesť, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
III. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 169.084,80 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 28.8.2017 do zaplatenia z titulu náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
IV. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 33.816,96 eur spolu z titulu zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
V. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol a v bode VI. a VII. rozhodol o trovách konania.
Na základe odvolania žalovaného súd druhej inštancie rozsudkom sp. zn. 22Co/31/2021 -582 zo dňa 28.2. 2022 odmietol odvolanie žalovaného voči výroku I. Potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 12.009 eur z titulu náhrady za bolesť a v prevyšujúcej časti výrok II. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 12.009 eur od 28.08.2017 do zaplatenia zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 169.084,80 eura z titulu náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a v prevyšujúcej časti výrok III. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 169.084,80 eura od 28.08.2017 do zaplatenia zrušuje a vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zrušil rozsudok vo výrokoch IV., V., VI. a VII. a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.
Podľa odôvodnenia rozhodnutia súdu druhej inštancie , bod 22,23,24 tento konštatoval, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom, že predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu na zdraví žalobcu v zmysle § 421a Občianskeho zákonníka boli splnené, keďže vychádzajúc zo záverov znaleckého dokazovania dospel k záveru, že k poškodeniu zdravia žalobcu (vzniku škody) došlo v dôsledku použitia stentu Osseofix pri operácii, ktorej sa podrobil u žalovaného. Škodlivý účinok použitia stentu videl v jeho charakteristických vlastnostiach, ktorými boli tvrdosť materiálu a jeho ostrosť, ktorá pri chybnom zavedení spôsobila škodné následky na mieche žalobcu.
Súd prvej inštancie správne poukázal na absolútnu objektívnu zodpovednosť žalovaného (kde zákon nepripúšťa žiaden liberačný dôvod), pričom vychádzal zo správnej úvahy, že predpokladom nároku žalobcu je zistenie, že u žalobcu došlo k porušeniu durálneho vaku miechy s krvácaním a následnou paraplégiou dolných končatín v príčinnej súvislosti s operačným zákrokom v zdravotníckom zariadení žalovaného s tým, že nie je dôležité, či zákrok bol urobený v tom čase lege artis, ale to, či v dôsledku tohto zákroku došlo k poškodeniu zdravia žalobcu. V prejednávanom prípade žalobca predložil za účelom preukázania vzniku škody na jeho zdraví znalecky posudok MUDr. Petra Levkuša, keďže nesúhlasil so stanoviskom Úradu pre dohľad na zdravotnou starostlivosťou, že mu bola poskytnutá zdravotná starostlivosť správne a že postup primárne poskytnutej zdravotnej starostlivosti bol štandardný a adekvátny. Vzhľadom na rozpor znaleckého posudku MUDr. Petra Levkuša so stanoviskom Úradu pre dohľad na zdravotnou starostlivosťou, bolo v konaní nariadené ďalšie znalecké dokazovanie, a to znalcom MUDr. Júliusom De Riggom. Znalec vo svojom znaleckom posudku odpovedal kladne na otázku súdu prvej inštancie, či je možné nepochybne, jednoznačne a preukázateľne dokázať priamu súvislosť (príčinný vzťah) medzi operačným výkonom a následným poškodením zdravia žalobcu. Podľa znalca to dokazujú CT vyšetrenia driekovej chrbtice pred operáciou 22.06.2016 o 20:17 hod, CT vyšetrenie driekovej chrbtice po operácii 23.06.2016 o 18:24 hod. a Operačný protokol z Neurochirurgickej kliniky UNV Ružomberok zo dňa 23.06.2016 popisujúci priebeh operácie žalobcu od 22:30 hod do 23:50 hod. Ďalej znalec Július De Riggo konštatoval, že k poškodeniu zdravia došlo v dôsledku hematómu, ktorého vznik zapríčinil chybne zavedený veľkostne neprimeraný ľavý Osseofix. Došlo k chybnému výberu veľkosti implantátu v kombinácii s jeho chybným zavedením. Z uvedených zistení znalca sa teda dá odvodiť záver, že na poškodení zdravia žalobcu sa podieľala okrem chybného zavedenia stentu Osseofix aj jeho neprimeraná veľkosť, ktorý následne svojou charakteristickou tvrdosťou a ostrosťou spôsobil krvácanie v oblasti miechy, čo malo následky čo do prerušenia cievneho zásobenia miechy a prerušenia miechy.
Vzhľadom na závery znaleckého posudku znalca De Rigga sa odvolací súd nestotožňuje s tvrdením žalovaného o spôsobení poškodenia zdravia žalobcu v dôsledku úrazu v kombinácii s

pooperačnou komplikáciou krvácania nesúvisiacou so samotným prevedením zákroku (kyfoplastika), ale s pacientovou doterajšou anamnézou a možnou cievnou anomáliou. Znalec B. I. J. jasne vyslovil záver, že k poškodeniu miechy nedošlo v dôsledku úrazu (pádu z rebríka) a na komplikáciách po chirurgickej liečbe žalobcu sa nepodieľali ochorenia, ktorými trpel/trpí žalobca. Konštatoval, že komplikáciou u žalobcu bolo krvácanie pod tvrdý obal miechy spôsobené iatrogenným poranením cievy, zle umiestnenou skrutkou OsseoFix. V tejto súvislosti povedal, že na vzniku komplikácií u žalobcu sa nemôže podieľať nedodržanie liečebného procesu, pričom žiadne také porušenie nebolo zdokumentované.
Pri preukazovaní príčinnej súvislosti medzi trvalým poškodením zdravia žalobcu a použitím prístroja žalovaného (zavedenie stentu Osseofix do stavca) súd správne vychádzal z výsledkov znaleckého dokazovania a dospel k správnemu záveru, že medzi zavedením stentu Osseofix a poškodením zdravia žalobcu je príčinná súvislosť, s ktorým záverom sa odvolací súd stotožňuje.

12.Na základe takto ustáleného skutkového stavu súd dospel k záveru že žaloba všetkých žalobkýň je čo do základu dôvodná. Súd konštatoval, že sú splnené zákonné podmienky na priznanie nemajetkovej ujmy za porušenie práva na súkromie u všetkých žalobcov a to žalobkyne v 1./rade - manželky G. B., žalobkyne v 4./rade – dcéry G. B. a žalobkýň v 2. a v 3./rade, detí žalobkyne v 1./rade ako osôb G. B. blízkych v chápaní ust. § 116 O.z. Žalobkyne v druhom a treťom rade tvorili od uzavretia manželstva ich matky s G. B. nerozlučnú súčasť jeho rodiny, v čase ujmy spoločnú domácnosť ,prijali jeho priezvisko a boli vychovávané spoločne s ich maloletou dcérou A. B..
Vlastného biologického otca nepoznajú a nemajú k nemu žiadnu citovú väzbu. Žalobkyňa a svedok podrobne popísali, že iba z dôvodu uplatnenia si nároku na výživné voči biologickému otcovi nedošlo k ich osvojeniu. To ich však nevylučuje z okruhu osôb, ktoré sa môžu domáhať svojho nároku podanou žalobou. Iná situácia je v prípade postmortálnej ochrane osobnosti, kedy zákon vymenúva osoby, ktoré si môžu uplatňovať právo na ochranu osobnosti za osobu po jej úmrtí a ktorými sú iba manžel, deti a rodičia. Súd sa zaoberal skutkovými okolnosťami, za ktorých došlo k zásahu do práv žalobcov , v čom zásah spočíval. Žalovaný zodpovedá za ujmu, pretože ju spôsobil svojim protiprávnym konaním, čo nepochybne vyplýva z rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 20C/58/2017 – 521 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 22Co/31/2021 – 582, ako aj znaleckých posudkov znalcov G. K. E. a G. B. de J. pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti G. B., manželovi žalobyne 1, otcovi žalobkyne 4 a osoby blízkej žalobkyniam 2 a 3 pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti nebol dodržaný štandardný terapeutický postup, ako to podrobne popisuje znalec I. J. v bode 2.2 a 2.5. svojho znaleckého posudku č.4/2020 . V dôsledku chybne zavedeného veľkostne neprimeraného ľavého OsseoFixu došlo ku vzniku hematónu a následným rozvinutím motorického poškodenia pacienta/ tlakovo ischemické poškodenie miechy/. Medzi trvalým poškodením zdravia pacienta a použitím prístroja žalovaného / zavedenie stentu/ je priama príčinná súvislosť. Protiprávnym konaním žalovaného bol vážne poškodený na svojom zdraví G. B., ktorý sa stal imobilným a poškodenie jeho zdravia je s prognózou trvalého charakteru a nie je dohľadný predpoklad toto zmeniť. Žalovaný bol právoplatným rozhodnutím súdu v inom konaní zaviazaný na náhradu škody danému pacientovi. Právo na ochranu zdravia je jedným z najvýznamnejších práv týkajúcich sa ochrany osobnosti. Nie je možné dôvodiť, že uplatnenie nároku z titulu práva na ochranu osobnosti supluje resp. doplňuje a rozširuje rozsah náhrady škody. Jedná sa o celkom svojbytné a samostatné nároky.
Ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, porušením práva jednej osoby môže dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie aj tej druhej z týchto osôb tvoriacich rodinné spoločenstvo. Právo na súkromie v rôznych poňatiach môže zahŕňať tak ochranu rodinného života, súkromie obydlia, ako aj ochranu cti, povesti človeka a i. Aj v ústavnej rovine je zakotvené v článku 16 Ústavy SR nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia, ktorá je zaručená, pričom každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného rodinného života. Súčasťou práva je i právo na rodinný život.
Žalobkyne preukázali, že žalovaný svojim protiprávnym konaním vo vzťahu ku G. B. zasiahol do ich práva na súkromie. Právo zásahu do emocionálnej sféry fyzickej osoby spôsobený protiprávnym konaním tretej osoby, následkom ktorej je tak závažná ujma blízkej osoby, ako je v danom prípade, zakladá právo domáhať sa ochrany osobnosti podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti. Realizácia tejto ochrany je vo výlučnom záujme osôb, ktoré sú v takomto úzkom vzťahu k postihnutej fyzickej osobe.
Nesporne bolo v konaní preukázané, že vzťahy medzi žalobkyňami a G. B. boli veľmi dobré, spoločne vytvárali šťastnú a harmonickú rodinu. Žalobcovia spolu s poškodeným pred poškodením zdravia aktívne trávili voľný čas, realizovali výlety, športové akcie, starali sa o nehnuteľnosť, záhradu. Rodičia boli

aktívnym príkladom pre nimi vychovávané deti. Toto bezproblémové harmonické rodinné spolužitie bolo narušené protiprávnym konaním žalovaného, ktoré podstatným spôsobom zmenilo nepriaznivo život celej rodiny.
Návrat G. B. v stave jeho imobility zmenil rodinné vzťahy. Žalobkyňa zabezpečuje celodennú starostlivosť o manžela, pociťuje vyčerpanosť a unavenosť z daného stavu. Zmenili sa plány manželov v ďalšom súkromnom a pracovnom živote. Zlý psychický stav G. B. sa odzrkadlil v interakcii k žalobkyniam v 2. až v 4./rade tak pri pomoci vo výučbe, ale najmä trávení spoločného času. Žalobkyňa vo štvrtom rade je stále maloletou, a s existujúcim stavom sa doposiaľ ťažko vyrovnáva. / nezvládnutie svojej účasti na súdnom pojednávaní a možnosti výsluchu. Ujma na zdraví G. B. podstatnou a závažnou mierou teda zasiahla do rodinného života všetkých žalobcov. Došlo k narušeniu existujúcich sociálnych, citových a kultúrnych rodinných vzťahov v rámci súkromného života žalobcov. Táto ujma spôsobila pocit stresu, smútku, frustrácie a straty budúcnosti v aktívnom spoločenstve s milovanou osobou.
Zmyslom peňažného zadosťučinenia je výhradne zmiernenie následkov vzniknutej nemajetkovej ujmy na osobnosti fyzickej osoby. Finančná náhrada neplní funkciu reparačnú celej nemajetkovej ujmy.
V bode 31. odôvodnenia súd konštatoval, že Súd pri úvahe o primeranosti požadovanej satisfakcie vychádzal tak z celkovej povahy ako aj z jednotlivých okolností konkrétneho prípadu. Primárnou funkciou náhrady nemajetkovej ujmy je funkcia satisfakčná, teda primerane s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, optimálne a tým účinne vyvážiť a zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu. Nemajetková ujma vzniknutá porušením osobnostných práv sa vo všeobecnom zmysle slova ani nedá odškodniť a jej rozsah nie je možné ani exaktne kvantifikovať a vyčísliť. Namiesto nej je možné len poskytnutie zadosťučinenia. Súd pri úvahe o primeranosti tohto zadosťučinenia vychádzal z celkovej povahy aj z jednotlivých okolností konkrétneho prípadu (intenzita, spôsob neoprávneného zásahu k charakteru a rozsahu zasiahnutej hodnoty osobnosti, veku postihnutých osôb, následky). Je nepochybné, že navrhovateľky - manželka a dcéra mali usporiadaný a blízky rodinný vzťah s nebohým. Mali spoločné plány tak na úseku chodu rodiny, pracovných a voľnočasových aktivít ako aj výchovy resp. spolupôsobenia na výchove vnučky . S jeho stratou sa stále nedokázali vnútorne vysporiadať ani pri poskytnutej pomoci kvalifikovanej osoby psychiatra. Pri úmrtí nemôže žiadne zadosťučinenie odčiniť vzniknutú ujmu, iba zabezpečiť jej zmiernenie. Odškodnenie by však nemalo predstavovať neprimeranú finančnú náhradu a jeho cieľom nie je zabezpečenie náhrady príjmov alebo zdroja obživy ale sadisfakcia. Pri priznaní nemajetkovej ujmy súd prihliadol tiež k rozhodovacej činnosti súdov (napríklad rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo 292/2009.
V bode 32 uviedol : Na druhej strane súd zohľadnil, že zdravotný stav G. B., aj keď sa javí nemenný, nemožno hodnotiť ako fatálny. Menovaný napriek existujúcemu stavu imobility dolných končatín je schopný spoluvytvárať, aj keď v podstatne obmedzenej miere, súkromný a rodinný život žalobcov. Preto nárok v priznanej výške pokladá za dostatočný a je primeranou satisfakciou, ktorá určitým spôsobom zmierni vzniknutú nemajetkovú ujmu, ku ktorej došlo. V prevyšujúcej časti žaloby túto zamietol ako nedôvodnú.

13.Proti výroku II. rozsudku súdu podali odvolanie žalobkyne, v ktorom súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Žalobcovia sa stotožnili so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie ohľadom závažnosti vzniknutej ujmy, ako aj okolnosťami, za ktorých bola spôsobená. Nesúhlasili s právnym posúdením primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Poukázali na ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktoré súd nedostatočne bral do úvahy. Vážne telesné postihnutie síce na rozdiel od smrti nebráni absolútne možnosti vytvárať súkromné a rodinné vzťahy, no najbližšia rodina je denne traumatizovaná a konfrontovaná s nezvratným ťažkým telesným postihnutím zdravia blízkeho príbuzného, čo má podobný negatívny a závažný dopad ako v prípade smrti. Pri smrti blízkej osoby negatívne dôsledky časom slabnú, kým pri vážnom telesom postihnutí dochádza k dennej konfrontácii s týmito následkami v rovnakej intenzite. Práve blízke osoby sú konfrontované s týmito následkami a sprievodným javom v súkromí je napätá smutná a pesimistická nálada pri pohľade na utrpenie a bolesť blízkeho. Na tieto skutočnosti súd prvej inštancie neprihliadol a komplexne ich nevyhodnotil. Rovnako súd nebral do úvahy ľahkovážny postup žalovaného pri operácii blízkej osoby žalobcov. Žalovaný zanedbal elementárne povinnosti, keď nezohľadnil anatomickú stavbu tela pacienta a zaviedol mu stent, ktorý bol neprimerane veľký k veľkosti jeho stavcov. Žalovaný tiež nevyjadril žiadnu ľútosť, ani si nepriznal chybu a neprejavil žiadnu sebareflexiu vo vzťahu k tomuto konaniu. Z týchto dôvodov sú nároky uplatnené v žalobe primerané.
Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcov uviedol, že jeho zodpovednosť by nemala byť založená na princípe objektívnej zodpovednosti bez možnosti liberalizácie. Namietol skutočnosť, že žalobkyne v 2. a 3. rade nie sú každodenne konfrontované s pocitmi vo vzťahu k ich blízkemu, nakoľko

tieto opustili spoločnú domácnosť a odišli do zahraničia. Rovnako tak nesúhlasil s tým, že z jeho strany išlo o ľahkovážny prístup pri operácii, nakoľko aj zo znaleckého posudku v konaní vyplýva, že pri tomto type operácie nie je možné eliminovať absolútne prípadné komplikácie. Znalec nepoužil výraz zanedbanie elementárnych povinností a žalobcovia nie sú kompetentnými osobami pre hodnotenie práce lekára. Poukázal na protokol Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorý nezistil porušenie povinnosti žalovaného pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, preto žalovaný nemal dôvod po prešetrení nijakým spôsobom reagovať na vzniknutú situáciu. Vo veci nebolo žiadne administratívne či trestné konanie, ktoré by postihovalo žalovaného, preto tento nemohol vyhovieť žiadostiam žalobcu o kompenzáciu. Žalovaný uviedol, že vyjadril ľútosť s celou situáciou týkajúcou sa zdravotného stavu svojho pacienta, čo predniesol v predošlom konaní, ako aj v tomto konaní.

14. Súd II. inštancie uznesením zo dňa 10.9.2024 sp. zn. 13Co/33/2024 – 320 na základe podaného odvolania zrušil rozsudok vo výroku II. a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podľa odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd poukazuje na závery uvedené v rozhodnutí pod sp. zn. 13 Co 30/2023 zo dňa 04.04.2024. S poukazom na vyššie uvedené dôvody bol zrušený napadnutý rozsudok aj vo výroku II., kedy je nutné sa vysporiadať s právnym základom pre posúdenie nároku, či tu existuje základ pre vyhovenie takejto žalobe a až po zodpovedaní tejto otázky bude možné posúdiť výšku primeranej náhrady. Po vyriešení otázky základu nárokov žalobkýň, v prípade, že súd bude mať preukázaný základ nároku je potrebné pri určení výšky nemajetkovej ujmy posúdiť primerane aj rozdielnosť oproti nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy pri smrti príbuzného, kedy už súdy judikovali primerané plnenie vo viacerých rozhodnutiach.

15.Proti rozsudku súdu podal odvolanie aj žalovaný. Namietol, že súd prvej inštancie nebral do úvahy skutočnosť, že žalobkyňa v 2. rade a žalobkyňa v 3. rade nie sú biologické dcéry poškodeného a ani nedošlo k vzniku rodinného pomeru medzi nimi osvojením, čím tieto osoby nemožno považovať za osoby blízke. Tvrdenia žalobkýň v 2. a 3. rade, že utrpeli ujmu, teda nie sú ničím podložené a preukázané. Týmto došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces na strane žalovaného. Rovnako tak žalobkyňa v 4. rade nebola vypočutá v konaní pred súdom, preto jej tvrdenia o vzniku ujmy sú nepreukázané. Pokiaľ si súd takéto tvrdenia osvojil, dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu. Zároveň je nepreskúmateľné rozhodnutie vo vzťahu čo do výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy s tým, že súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktoré sa týka nemajetkovej ujmy pri úmrtí blízkej osoby, v danom prípade však poškodený žije a v konaní nebolo preukázané, že by ktorákoľvek zo žalobkýň potrebovala aj pomoc psychológa, ako to bolo v prípade, na ktorý súd poukázal. Súd teda nedal odpoveď na otázku, z akých skutočností vychádzal pri úvahe o výške nemajetkovej ujmy. Z týchto dôvodov navrhol zrušiť rozhodnutie súdu prvej inštancie a vrátiť vec na ďalšie konanie, resp. zmeniť napadnutý rozsudok a žalobu zamietnuť.
Žalobcovia vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedli, že priznanie nemajetkovej ujmy nie je podmienené pokrvným príbuzenským vzťahom medzi dotknutými osobami, jeho podmienkou je len blízky vzťah, ktorý bol vážnym spôsobom narušený v oblasti súkromného a rodinného života, pričom toto v prejednávanej veci u žalobkýň v 2. a 3. rade bolo preukázané. Z výpovedí žalobkýň v 2. a 3. rade vyplynulo, že títo poškodeného prirodzene nazývali otcom, ktorý prevzal úlohu ich otca so všetkými povinnosťami, preto táto odvolacia námietka je nedôvodná. Rovnako tak u žalobkyni v 4. rade nie sú námietky jej vypočutia dôvodné, nakoľko súd neposudzuje rozsah odškodnenia podľa toho ,ako sa poškodený cíti, ale vzhľadom na celkový zásah do jej práv. Vzhľadom na skutočnosť, že táto žalobkyňa je maloletá, nekonal súd prvej inštancie svojvoľne, keď nevykonal jej výsluch. Pokiaľ žalovaný namieta bod 31 odôvodnenia súdu, jedná sa o skutočnosti, ktoré nemajú závažnosť, aby spochybnili preskúmateľnosť takéhoto rozsudku a navrhli napadnutý rozsudok potvrdiť.
Žalovaný vo svojej replike k podaniu žalobkýň zo dňa 23.02.2023 uviedol, že nároky a požiadavky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplývajú jednak z Ústavy SR a jednak z všeobecných predpisov a pokiaľ odôvodnenie z rozhodnutia nie je zrozumiteľné a preskúmateľné, ide o porušenie práva na spravodlivý proces. Pri závere, ak súd má za to, že je nutné priznať nemajetkovú ujmu, musí jej výšku aj odôvodniť tak, aby nevznikli pochybnosti, čo v danom prípade rozsudok neobsahuje. Takýto postup je porušením práva na spravodlivý proces.

16.Súd druhej inštancie uznesením zo dňa 4.4. 2024 sp. zn. 13Co/30/2023 – 288 na základe podaného odvolania zrušil rozsudok vo výroku I. a III. a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

17.Podľa odôvodnenia rozhodnutia z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, a to v bode 31 rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie odôvodnil priznanie nárokov s poukazom na rozsudok NS SR spisová značka 3Cdo 292/2009, pričom uviedol, že pri úmrtí nemôže žiadne zadosťučinenie odčiniť vzniknutú ujmu. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v danom prípade nedošlo k úmrtiu príbuzného žalobkýň, preto jednoduchý odkaz na rozhodovaciu činnosť súdov Slovenskej republiky pri odškodnení pozostalých za smrť svojho príbuzného v danom prípade nepostačuje na odôvodnenie nárokov tak, ako to urobil súd prvej inštancie. Zároveň súd prvej inštancie uviedol, že zdravotný stav príbuzného žalobkyni nemožno hodnotiť ako fatálny a tento napriek stavu imobility dolných končatín je schopný spoluvytvárať v obmedzenej miere súkromný a rodinný život žalobcov. Odvolací súd konštatuje, že z odôvodnenia súdu prvej inštancie vyplýva nesúlad medzi odôvodnením tohto rozsudku, kedy súd posúdil nárok príbuzných za ublíženie na zdraví svojho príbuzného v zmysle judikatúry odškodňovania pozostalých, čo však nie je rovnaký prípad. Bez toho, aby sa venovala bližšia pozornosť rozdielnostiam v skutkových stavoch pri uvedených prípadoch nemožno považovať takéto rozhodnutie za preskúmateľné. Súdy pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy sa riadia najmä zásadou primeranosti a zásadou individualizácie. Konečná výška priznanej ujmy je stále výsledkom voľnej úvahy súdu, kedy súd prihliada na vzájomné do úvahy pripadajúce argumenty, ktorých úlohou je v konkrétnom prípade zhodnotiť špecifikum konkrétnej kauzy, čím súd vlastne dotvára právo. Predmetná právna vec je v svojej podstate veľmi špecifická, pretože v súdnej praxi podľa našich zistení obdobný prípad riešený doposiaľ nebol, respektíve určite neexistuje konštantná judikatúra v týchto veciach. Čiastočne sa tejto problematike venuje rozhodnutie NS SR sp.zn. 7 Cdo 65/2013 z 28.05.2014 a to vo vzťahu k rozhodnutiu KS Trnava sp. zn. 24 Co 202/2011 z 11.07.2012. Po vyriešení otázky základu nárokov žalobkýň, v prípade, že súd bude mať preukázaný základ nároku je potrebné pri určení výšky nemajetkovej ujmy, posúdiť primerane aj rozdielnosť oproti nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy pri smrti príbuzného, kedy už súdy judikovali primerané plnenie vo viacerých rozhodnutiach. Úlohou súdu prvej inštancie bude tak znova vo veci konať v intenciách naznačených odvolacím súdom, teda opätovne posúdiť žalobcom uplatnený nárok s ohľadom na žalovaným v 3. rade namietané skutočnosti.

18.Po zrušení prvostupňového rozhodnutia a vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie právny zástupca žalobcov na pojednávaní uviedol, že odvolací súd v podstate poukazoval na dostatočné rozlišovanie medzi prípadmi, kedy náhradu nemajetkovej ujmy požadujú osoby pozostalé po zomrelej osobe, a prípady, kedy túto náhradu požadujú osoby, ktorých blízka osoba nezomrela, ale bolo vážne poškodené jej zdravie, a takto bolo zasiahnuté do súkromného a rodinného života jej rodiny. Každý prípad má svoje špecifiká a nemožno bez všetkého povedať, že prípad úmrtia sám o sebe odôvodňuje priznanie vyššej náhrady, ako je tomu v prípadoch vážneho poškodenia zdravia blízkej osoby. Kým v prípade úmrtia blízkej osoby sa stráca možnosť absolútne ďalej vytvárať rodinný vzťah s touto blízkou osobou, v prípade vážneho poškodenia zdravia, túto možnosť blízke osoby síce absolútne nestrácajú, avšak na druhej strane sú denne konfrontovaní s vážnosťou zdravotného postihnutia blízkeho človeka, čo môže taktiež zásadným spôsobom poškodzovať súkromné a rodinné vzťahy v danom prostredí. Na túto skutočnosť poukázal aj NS ČR v uzn. sp. zn. 30Cdo/947/2011 zo dňa 27.9.2012. V zmysle § 13 ods.3 OZ treba prihliadať nielen na závažnosť vzniknutej ujmy, ale aj na okolnosti, za ktorých ku vzniku ujmy došlo. Zo znaleckého posudku znalca MUDr. De Rigga, ktorý bol vyhotovený v konaní tunajšieho súdu pod sp. zn. 20C/58/2017, a s ktorým bol súdom oboznámený aj v tomto konaní, vyplýva, že žalovaný resp. jeho personál pri operácii manžela a otca žalobkýň zanedbal elementárne povinnosti pri tomto type operácie, keď nezohľadnil anatomickú stavbu tela stavcov G. B. a pri operácii použil stent, ktorý bol neprimerane hrubý k anatomickej štruktúre stavca pacienta. Žalobkyne na jednej strane vnímajú náročnosť lekárskeho povolania, s ktorým je často spojená rizikovosť zákrokov, ktoré lekári prevádzajú na pacientoch, avšak v danom prípade išlo skutočne o zanedbanie elementárnej opatrnosti s tým, že žalovaný voči žalobkyniam resp. voči blízkej osobe nepriznal žiadnu sebareflexiu, nepriznal si chybu, nevyjadril žiadnu ľútosť nad tým, čo sa stalo, čo frustruje žalobkyne ako aj ich manžela, resp. otca. Žalobkyne so svojim manželom, resp. otcom vytvárali vrúcne rodinné puto s hlbokými citmi, sociálnymi a emocionálnymi väzbami a závažným trvalým poškodením jeho zdravia nedošlo síce k úplnému pretrhnutiu týchto väzieb, ale došlo k ich znehodnoteniu. V prípade vážneho poškodenia zdravia blízkej osoby sa nedá povedať, že by judikatúra súdov bola nejakým spôsobom jednotná v priznávaní určitej výšky náhrady, pretože v každom jednotlivom prípade je potrebné zohľadniť individuálne okolnosti prípadu. Príkladmo však uviedol, že sú právoplatné rozhodnutia súdov SR, kde boli poškodeným v prípade vážneho poškodenia zdravia blízkej osoby priznané aj oveľa vyššie sumy, ako priznal súd vo svojom prvotnom rozsudku, napr. v rozsudku KS KE sp. zn. 3Co/97/2022 zo dňa 11.5.2023, kde bola matke poškodenej osoby ako aj samotnej poškodenej osobe priznaná náhrada nemajetkovej ujmy

každej v sume po 33.000,- eur, resp. na rozsudok KS KE sp.zn.3Co/132/2023 zo dňa 8.2.2024, kde bola rodičom, súrodencovi poškodenej osoby ako aj samotnej poškodenej osobe priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 16.200,- eur. V tomto konaní išlo o prípad, kedy sa samotná poškodená osoba výrazným spôsobom podieľala na následkoch protiprávneho zásahu, čo v konečnom dôsledku malo vplyv na zníženie priznanej náhrady. Žalobkyne trvajú na tom, že nimi požadovaná náhrada je primeraná k okolnostiam daného prípadu.
Nie je podstatným čisto pokrvný vzťah, ale je podstatné to, či v danom prípade žalobkyne vrátane žalobkýň v 2. a v 3./rade skutočne vytvárali rodinné väzby tak, ako je to aj v rodinách, ktoré sú založené výlučne na pokrvnom príbuzenstve. Žalobkyne v 2. a v 3./rade aj vo svojom výsluchu na pojednávaní G. B. oslovovali prirodzene ako „otec“, čo je nesporným dôkazom toho, že mali k nemu rovnaký vzťah, ako keby išlo o ich skutočného pokrvného otca.
Zdravotný stav p. B. je v súčasnej dobe nezmenený, tak, ako bol prezentovaný aj pred prvým rozhodnutím súdu s tým, že jeho terajším najväčším trápením je pravidelne a často sa opakujúca bolesť, ktorú paradoxne aj pri ochrnutí pociťuje v oblasti panvy, resp. v oblasti nôh. Pokiaľ ide o rodinné väzby, rovnako sa ich povaha nezmenila s tým, že pokiaľ ide o žalobkyňu v 1. a v 4./rade, tieto naďalej so žalobcom zdieľajú spoločnú domácnosť. Žalobkyne v 2. a v 3./rade od skončenia strednej školy pracujú v zahraničí s tým, že domov chodia pravidelne.

19.Žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu na pojednávaní uviedol, že v prvom rade je potrebné vysloviť ľútosť nad poškodením zdravia p. B., nakoľko či už sa jedná o zdravie alebo život jedinca, ochrana týchto inštitútov je prioritou spoločnosti a taktiež aj je prioritou žalovaného, ktorý vykonáva zdravotnú starostlivosť. Nebolo žiadnym spôsobom v úmysle operatéra poškodiť zdravia p. B. týmto spôsobom. O uvedenom bolo rozhodnuté rozsudkom v konaní sp. zn. 20C/58/217, na podklade ktorého bolo konštatované, , že žalovaný spôsobil svojim konaním škodu na zdraví p. B. ako manžela žalobkyne v 1./rade a otca žalobkyne v 4./rade.
Nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by bolo nejakým príbuzenským spôsobom relevantné prepojenie či už príbuzenským alebo rodinným spôsobom medzi poškodeným p. B. a žalobkyňou v 2./rade a žalobkyňou v 3./rade. Žalobkyne v 2. a v 3./rade nie sú potomkami p. B., a z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žiadnym spôsobom nebolo poškodenie zdravia p. B. zasiahnuté do osobnostných práv žalobkyne v 2. a v 3./rade. Taktiež vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by žalobkyniam došlo k poklesu príjmu. Vo vzťahu zodpovednosti žalovaného za škodu poukázal na to, že je nutné vo veci aplikovať § 420 OZ, nakoľko v uvedenej veci nie je založená objektívna zodpovednosť bez možnosti vyberať si. Vo vzťahu znaleckého dokazovania zo strany MUDr. De Rigga žalobkyne svojvoľne ohýbali závery posudku, nakoľko samotná ľútosť, resp. prejavenie ľútosti alebo ospravedlnenie nebolo vyslovene jednoznačné po dobu objasňovania vecí, nakoľko je zrejmé, že aj Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou zo dňa 22.2.2017 vyslovil skutočnosť, že nezistil porušenie v zmysle ustanovení § 4 ods.3 zák. č. 576/2004 o zdravotnej starostlivosti. Žaloba v časti nároku žalobkýň v 2. a v 3./rade by mala byť zamietnutá ako nedôvodná. Čo sa týka žalobkyne v 1./rade a v 4./rade navrhol, aby nárok v tejto časti súd primerane znížil, nakoľko žaloba v tejto časti nároku je neprimerane vysoká vo vzťahu k preukázaným skutočnostiam a k zásahu do osobnostných práv kvality života a v neposlednom rade preukázateľným príjmom žalobkyne v 1./rade a v 4./rade.

Podľa Čl.19 ods. 1,2 Ústavy SR
Každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na
ochranu mena.
Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.
Podľa § 11 O.z., fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.
Podľa § 13 O.z., fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.
Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.
Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.
Podľa § 15 O.z., po smrti fyzickej osoby patrí uplatňovať právo na ochranu jej osobnosti manželovi a deťom, a ak ich niet, jeho rodičom.

Podľa § 16 O.z., kto neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobí škodu, zodpovedá za ňu podľa ustanovení tohto zákona o zodpovednosti za škodu.

Podľa § 116 O.z., blízkou osobou je príbuzný v priamom rade, súrodenec a manžel; iné osoby v pomere rodinnom alebo obdobnom sa pokladajú za osoby sebe navzájom blízke, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá dôvodne pociťovala ako vlastnú ujmu.

20.S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia s prihliadnutím k ust. § 391 CSP a vyslovenému právnemu názoru súdom druhej inštancie v zrušovacích rozhodnutiach súd dospel k záveru, že žaloba všetkých žalobkýň je dôvodná.

21.Súd druhej inštancie pre opätovné posúdenie veci uložil súdu v ďalšom konaní zamerať pozornosť v naznačenom smere :
Súdy pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy sa riadia najmä zásadou primeranosti a zásadou individualizácie. Konečná výška priznanej ujmy je stále výsledkom voľnej úvahy súdu, kedy súd prihliada na vzájomné do úvahy pripadajúce argumenty, ktorých úlohou je v konkrétnom prípade zhodnotiť špecifikum konkrétnej kauzy, čím súd vlastne dotvára právo. Predmetná právna vec je v svojej podstate veľmi špecifická, pretože v súdnej praxi podľa našich zistení obdobný prípad riešený doposiaľ nebol, respektíve určite neexistuje konštantná judikatúra v týchto veciach. Čiastočne sa tejto problematike venuje rozhodnutie NS SR sp.zn. 7 Cdo 65/2013 z 28.05.2014 a to vo vzťahu k rozhodnutiu KS Trnava sp. zn. 24 Co 202/2011 z 11.07.2012. Po vyriešení otázky základu nárokov žalobkýň, v prípade, že súd bude mať preukázaný základ nároku, je potrebné pri určení výšky nemajetkovej ujmy, posúdiť primerane aj rozdielnosť oproti nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy pri smrti príbuzného, kedy už súdy judikovali primerané plnenie vo viacerých rozhodnutiach.

22.Z odôvodnenia Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2014 sp. zn. 7 Cdo 65/2013 vyplývajú najmä nasledovné závery:
Ten istý skutkový dej môže v niektorom prípade zakladať zároveň tak nárok na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, ako aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej fyzickej osobe na jej osobnostných právach; tieto nároky treba dôsledne rozlišovať a pri ich posudzovaní mať na zreteli nielen odlišnosť vzťahov, z ktorých sú vyvodzované, ale tiež právnej úpravy, ktorá sa na ne vzťahuje.
Čo sa týka nároku žalobcu 2/ rodinný príslušník poškodeného pri dopravnej nehode/ , je nepochybné, že predmetná dopravná nehoda sa ho osobne dotkla a zasiahla aj do jeho súkromného a rodinného života, teda do sféry zákonom chránených osobnostných práv. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu ale intenzita tohto zásahu a jeho dôsledkov nedosahovala stupeň, ktorý by opodstatňoval priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. V súvislosti s tým odvolací súd poukázal na len prechodný vplyv nehody na súkromný a rodinný život žalobcu 2/, ktorý nebol dlhodobejšie obmedzený v pracovnej oblasti, nebolo preukázané žiadne zhoršenie rodinných vzťahov a žalobca 2/ sa po čase znova vrátil k svojim predchádzajúcim aktivitám.
Na rozdiel od zrušenej časti rozsudku odvolacieho súdu týkajúcej sa žalobkyne 1/ dovolací súd za správny považuje rozsudok odvolacieho súdu v časti týkajúcej sa žalobcu 2/. Odvolací súd svoje rozhodnutie v tejto časti primerane vysvetlil. S jeho záverom, že zásah do osobnostných práv žalobcu 2/ nedosahoval intenzitu, ktorá by opodstatňovala priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najvyšší súd súhlasí. Vzhľadom na to, že dôvody dovolania žalobcu 2/ nie sú dané a neboli zistené ani vady konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v časti týkajúcej sa tohto dovolateľa zrušiť, najvyšší súd dovolanie žalobcu 2/ zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p.)

23.Ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, porušením práva jednej osoby môže dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie aj tej druhej z týchto osôb tvoriacich rodinné spoločenstvo. Právo na súkromie v rôznych poňatiach môže zahŕňať tak ochranu rodinného života, súkromie obydlia, ako aj ochranu cti, povesti človeka a i. Aj v ústavnej rovine je zakotvené v článku 16 Ústavy SR nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia, ktorá je zaručená, pričom každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného rodinného života. Súčasťou práva je i právo na rodinný život.

24. Vychádzajúc z vyššie uvedeného súd konštatuje, že všetky žalobkyne sú aktívne hmotne legitimovanými osobami na uplatnenie si osobnostných práv a to práva na súkromie z titulu protiprávneho zásahu žalovaného do týchto práv. Žalobkyne preukázali, že žalovaný svojim protiprávnym konaním vo vzťahu k ich rodinnému príslušníkovi a osoby im blízkej G. B. zasiahol do ich práva na súkromie. Právo zásahu do emocionálnej sféry fyzickej osoby spôsobený protiprávnym konaním tretej osoby, následkom ktorej je tak závažná ujma blízkej osoby, ako je tomu v danom prípade, zakladá právo domáhať sa ochrany osobnosti podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti. Realizácia tejto ochrany je vo výlučnom záujme osôb, ktoré sú v takomto úzkom vzťahu k postihnutej fyzickej osobe. Súd sa zaoberal skutkovými okolnosťami, za ktorých došlo k zásahu do práv žalobcov , v čom zásah spočíval. Žalovaný zodpovedá za ujmu, pretože ju spôsobil svojim protiprávnym konaním, čo nepochybne vyplýva z rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 20C/58/2017 – 521 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 22Co/31/2021 – 582, ako aj znaleckých posudkov znalcov G. K. E. a G. B. de J.. Zo strany žalovaného pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti G. B., manželovi žalobkyne 1, otcovi žalobkyne 4 a osoby blízkej žalobkyniam 2 a 3 pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti nebol dodržaný štandardný terapeutický postup, ako to podrobne popisuje znalec I. J. v bode 2.2 a 2.5. svojho znaleckého posudku č.4/2020 . V dôsledku chybne zavedeného veľkostne neprimeraného ľavého OsseoFixu došlo ku vzniku hematónu a následným rozvinutím motorického poškodenia pacienta/ tlakovo ischemické poškodenie miechy/. Medzi trvalým poškodením zdravia pacienta a použitím prístroja žalovaného / zavedenie stentu/ je priama príčinná súvislosť. Protiprávnym konaním žalovaného bol vážne poškodený na svojom zdraví G. B., ktorý sa stal imobilným a poškodenie jeho zdravia je s prognózou trvalého charakteru a nie je dohľadný predpoklad toto zmeniť. Žalovaný bol právoplatným rozhodnutím súdu v inom konaní zaviazaný na náhradu škody danému pacientovi. Právo na ochranu zdravia je jedným z najvýznamnejších práv týkajúcich sa ochrany osobnosti. Nie je možné dôvodiť, že uplatnenie nároku z titulu práva na ochranu osobnosti supluje resp. doplňuje a rozširuje rozsah náhrady škody. Jedná sa o celkom svojbytné a samostatné nároky.

25.Nárok si uplatnili žalobkyňa v 1./rade - manželka G. B., žalobkyňa v 4./rade – dcéra G. B. a žalobkyne v 2. a v 3./rade - dcéry žalobkyne v 1./rade ako osoby G. B. blízkych minimálne v chápaní ust. § 116 O.z, ktoré v čase protiprávneho zásahu tvorili spoločnú domácnosť. Žalobkyne v druhom a treťom rade boli od útleho detstva od uzavretia manželstva ich matky s G. B. nerozlučnou súčasť jeho rodiny, prijali jeho priezvisko, v čase ujmy viedli spoločnú domácnosť , a boli vychovávané rovnocenne s ich spoločnou maloletou dcérou A. B.. Vlastného biologického otca nepoznajú a nemajú k nemu žiadnu citovú väzbu. Žalobkyňa v prvom rade a svedok G. B. podrobne popísali, že iba z dôvodu nestratenia nároku na výživné detí voči biologickému otcovi nedošlo k ich osvojeniu. Nie je podstatným čisto pokrvný vzťah, ale je podstatné to, či v danom prípade žalobkyne vrátane žalobkýň v 2. a v 3./rade skutočne vytvárali rodinné väzby tak, ako je to aj v rodinách, ktoré sú založené výlučne na pokrvnom príbuzenstve. Priznanie nemajetkovej ujmy nie je u žalujúcich osôb podmienené pokrvným príbuzenským vzťahom medzi dotknutými osobami, jeho podmienkou je len blízky vzťah, ktorý bol vážnym spôsobom narušený v oblasti súkromného a rodinného života, pričom toto v prejednávanej veci u žalobkýň v 2. a 3. rade bolo preukázané. Súd preto neuznal dôvodnou procesnú obranu žalovaného, že žalované v 2 a 3 rade sú vylúčené byť nositeľkami nároku iba preto, že nie sú pokrvne príbuzné s poškodeným a neboli ním ani osvojené, z ktorého dôvodu by im vznikol rodinoprávny vzťah k poškodenému.

26.Nesporne bolo v konaní preukázané, že vzťahy medzi žalobkyňami a G. B. boli veľmi dobré, spoločne vytvárali šťastnú a harmonickú rodinu. Žalobcovia spolu s poškodeným pred poškodením zdravia aktívne trávili voľný čas, realizovali výlety, športové akcie, starali sa o nehnuteľnosť, záhradu. Rodičia boli aktívnym príkladom pre nimi vychovávané deti. Toto bezproblémové harmonické rodinné spolužitie bolo narušené protiprávnym konaním žalovaného, ktoré podstatným spôsobom zmenilo nepriaznivo život celej rodiny.
Návrat G. B. z liečenia v stave imobility a odkázanosti na invalidný vozík a pomoc tretej osoby podstatným spôsobom zmenil rodinné vzťahy. Žalobkyňa zabezpečuje celodennú starostlivosť o manžela, pociťuje vyčerpanosť a unavenosť z daného stavu. Zmenili sa plány manželov v ďalšom súkromnom a pracovnom živote. Zlý psychický stav G. B. sa odzrkadlil v interakcii k žalobkyniam v 2. až v 4./rade tak pri pomoci vo výučbe, ale najmä trávení spoločného času. Žalobkyňa vo štvrtom rade sa s existujúcim stavom doposiaľ ťažko vyrovnáva a podľa vyjadrenia matky ju zasiahol najvýraznejšie. To sa prejavilo na nezvládnutí jej účasti na súdnom pojednávaní. Ujma na zdraví G. B. podstatnou a závažnou mierou teda zasiahla do rodinného života všetkých žalobcov. Došlo k narušeniu existujúcich sociálnych, citových

a rodinných väzieb v rámci súkromného života žalobcov. Táto ujma spôsobila pocit stresu, smútku, frustrácie a straty budúcnosti v aktívnom spoločenstve s milovanou osobou.

27.Iný prípad je postmortálna ochrana osobnosti, kedy zákon vymenúva aktívne legitimované osoby, ktoré môžu uplatňovať právo na ochranu osobnosti za osobu po jej úmrtí a ktorými sú iba manžel, deti a rodičia. Na danú vec nie je možné preto ustanovenie zákona v § 15 O.z. aplikovať.

28.Prostriedky občiansko-právnej ochrany (§ 11 a nasl. O.z.) fyzickej osoby prichádzajú do úvahy, pokiaľ hrozí alebo je spôsobená ujma v osobnostnej nemajetkovej sfére. Občiansky zákonník umožňuje v ustanovení § 13 ods. 1 postihnutej fyzickej osobe domáhať sa proti subjektu zásahu najmä, aby sa upustilo od neoprávneného zásahu do práva na ochranu jeho osobnosti a aby sa odstránili následky zásahu, keď zákon len napríklad vymedzuje konkrétne právne prostriedky ochrany fyzických osôb spojených s ich osobnosťou a uvedených v ustanovení § 11 a 12 O.z. a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie, ktoré nemá charakter peňažnej náhrady, teda nejde o majetkové plnenie, ale je výlučne prostriedkom morálneho i materiálneho pôsobenia. V prípadoch, ak by sa nezdalo toto zadosťučinenie postačujúce, umožňuje Občiansky zákonník v § 13 ods. 2 priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej účelom je vyvážiť a zmierniť nemajetkovú ujmu peňažnou formou a plniť tiež satisfakčnú funkciu. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch(t. j. materiálnej satisfakcie) je vždy, v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu, existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Výška nemajetkovej ujmy sa určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, ako i závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Len tak možno docieliť satisfakčnú funkciu priznanej náhrady nemateriálnej ujmy v peniazoch, ktorou sa sleduje primerané a zodpovedajúce vyváženie a zmiernenie vzniknutej nemajetkovej ujmy osobnosti postihnutej fyzickej osoby.

29.Vzťahy medzi žalobkyňami a G. B. boli veľmi dobré, spoločne vytvárali šťastnú a harmonickú rodinu. Žalobkyne spolu s poškodeným pred jeho poškodením zdravia aktívne trávili voľný čas, realizovali výlety, športové akcie, starali sa o nehnuteľnosť, záhradu. Rodičia boli aktívnym príkladom pre nimi vychovávané deti. Toto bezproblémové harmonické rodinné spolužitie bolo narušené protiprávnym konaním žalovaného, ktoré podstatným spôsobom zmenilo nepriaznivo život celej rodiny. Návrat G. B. v stave jeho imobility, odkázanosti na vozík a inú osobu , psychickej lability, podstatne zmenil rodinné vzťahy, intímny život manželov, a chod rodiny. Žalobkyňa začala zabezpečovať celodennú starostlivosť o manžela, pociťuje vyčerpanosť a unavenosť z daného stavu. Zmenili sa plány manželov v ďalšom súkromnom a pracovnom živote. Zlý psychický stav G. B. sa nepriaznivo odzrkadlil v interakcii k žalobkyniam v 2. až v 4./rade tak pri pomoci vo výučbe, ale najmä trávení spoločného času. Žalobkyňa vo štvrtom rade, najmladšia z vychovávaných detí, sa s exisujúcim stavom sa doposiaľ ťažko vyrovnáva. / nezvládnutie svojej účasti na súdnom pojednávaní/. Ujma na zdraví G. B. podstatnou a závažnou mierou teda zasiahla do osobnostných práv a rodinného života všetkých žalobcov. Došlo k narušeniu existujúcich sociálnych, citových a rodinných väzieb v rámci súkromného života žalobcov. Táto ujma spôsobila pocit stresu, smútku, frustrácie a straty budúcnosti v aktívnom spoločenstve s milovanou osobou. Je preto odôvodnené priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. V žiadnom prípade by za danej situácie morálna satisfakcia ako rýdzo osobné právo, nepostačovala na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv./ Žalovaný na pojednávaní s odstupom času vyslovil ľútosť nad poškodením zdravia p. B.. /

30.Podľa ustanovenia § 13 ods. 3 OZ je povinnosťou súdu určiť výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nielen s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy, ale súčasne musí zvážiť okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva. Dané kritérium je určené všeobecne, aby súdu umožnilo prihliadať na najrôznejšie momenty, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby a ktoré aj prípadne takýto neoprávnený zásah ovplyvnili, resp. eventuálne aj podnietili. Úvaha súdu o výške odškodnenia musí abstrahovať od stavu vôle a vedomia pôvodcu neoprávneného zásahu do osobnosti poškodenej fyzickej osoby, pretože nemajetková ujma vznikne na dôstojnosti či vážnosti postihnutého vždy objektívne nepriaznivo bez ohľadu na to, či pôvodcom neoprávneného zásahu bola spôsobená nezavinene či zavinene. Na majetkové pomery dotknutej osoby a pôvodcu zásahu súd nesmie pri kvantifikácii výšky náhrady vôbec prihliadať. Okrem iného je potrebné zdôrazniť, že súd je vždy viazaný

návrhom žalobcu a nesmie prisúdiť vyššiu náhradu, než je suma uvedená v žalobe (sudca nesmie ísť nad žalobný návrh- non plus ultra). Požadovaná výška peňažného zadosťučinenia potom tvorí maximálnu čiastku, ktorú súd môže priznať (Ro NS SR, sp. zn. 5 Cdo 4/1999).Zmyslom peňažného zadosťučinenia je výhradne zmiernenie následkov vzniknutej nemajetkovej ujmy na osobnosti fyzickej osoby. Finančná náhrada neplní funkciu reparačnú celej nemajetkovej ujmy.

31.Z rozhodnutia NS SR sp. zn. 9Cdo/13/2022 súd cituje : „ K otázke výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy sa vyjadril dovolací súd v rozhodnutí sp.zn. 7 Cdo 73/2021, v ktorom skonštatoval, že táto je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Každé jedno rozhodnutie o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy je založené na riešení čisto individuálnych otázok, ktoré nemôže byť považované za pravidlo pre iné prípady. Pokiaľ účelom § 421 ods. 1 písm. b/ CSP zo širších hľadísk je to, aby sa vyriešením niektorej, dosiaľ ešte dovolacím súdom nevyriešenej, právnej otázky vytvorila a ustálila rozhodovacia prax dovolacieho súdu, je namieste konštatovanie, že vyriešením takto vysoko individuálnej otázky (akou je určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy) sa ani nemôže vytvoriť ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Pri posúdení a hodnotení zákonom ustanovených východísk na určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy postupujú totiž súdy vždy diferencovane v každom konkrétnom prípade a nezotrvávajú na určitých striktných hraniciach. V takto individualizovanom rámci určovania konkrétnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy zovšeobecnenie ani neprichádza do úvahy, keďže rozsah vzniknutej nemajetkovej ujmy nemožno exaktne kvantifikovať a vyčísliť (obdobne 7Cdo/215/2020, 7Cdo/131/2020).
37. K otázke výšky náhrady nemajetkovej ujmy sa vyjadril aj Ústavný súd SR, a to v náleze sp. zn. III. ÚS 288/2017 z 5. decembra 2017, v ktorom skonštatoval, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy závisí vo veľkej miere na úvahe rozhodujúceho súdu, na druhej strane však táto úvaha neznamená priestor na svojvôľu či arbitrárnosť. Príslušný súd musí uskutočniť dokazovanie a následne na základe z neho vyplývajúcich skutkových zistení posúdiť, či táto ujma vznikla a ako bola závažná. Jej vznik pritom musí tvrdiť a doložiť navrhovateľ, ktorý nesie dôkazné bremeno. Príslušné závery súdu musia byť riadne odôvodnené a musia spočívať na logických a legitímnych faktoch. Pri určovaní sumy nemajetkovej ujmy musia všeobecné súdy zároveň zohľadňovať svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť, a teda v súlade s princípom rovnosti rozhodovať v porovnateľných veciach rovnako, a v ich judikatúre by tak mal existovať vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej náhrady. Poukázal aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej náhrada nemajetkovej ujmy musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo), pričom pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napr. Flux v. Moldavsko Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo). „

32.Súd pri úvahe o primeranosti požadovanej satisfakcie mal na zreteli, že výška náhrady nemajetkovej ujmy je výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach, vychádzal tak z celkovej povahy ako aj z jednotlivých okolností konkrétneho prípadu. Primárnou funkciou náhrady nemajetkovej ujmy je funkcia satisfakčná, teda primerane s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, optimálne a tým účinne vyvážiť a zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu. Nemajetková ujma vzniknutá porušením osobnostných práv sa vo všeobecnom zmysle slova ani nedá odškodniť a jej rozsah nie je možné ani exaktne kvantifikovať a vyčísliť. Namiesto nej je možné len poskytnutie zadosťučinenia. Odškodnenie by však nemalo predstavovať neprimeranú finančnú náhradu a jeho cieľom nie je zabezpečenie náhrady príjmov alebo zdroja obživy ale satisfakcia. Súd pri úvahe o primeranosti tohto zadosťučinenia vychádzal z celkovej povahy aj z jednotlivých okolností konkrétneho prípadu (intenzita, spôsob neoprávneného zásahu k charakteru a rozsahu zasiahnutej hodnoty osobnosti, veku postihnutých osôb, následky). Je nepochybné, že navrhovateľky - manželka a dcéra mali usporiadaný a blízky rodinný vzťah s osobou poškodeniu na zdraví, manželom a otcom. Mali spoločné plány tak na úseku chodu rodiny, pracovných a voľnočasových aktivít, ktoré boli zmarené natrvalo. Tu v ďalšom súd odkazuje na bod 29 svojho odôvodnenia. Preto nárok v priznanej výške manželke poškodeného v sume 10 000,- eur a žalobkyniam v 2. až 4./rade v čiastke po 5000,- eur pokladá súd za dostatočný a je primeranou satisfakciou, ktorá určitým spôsobom zmierni vzniknutú nemajetkovú ujmu, ku ktorej došlo .

33.Na druhej strane súd zohľadnil, že zdravotný stav G. B., aj keď sa javí nemenný, nemožno hodnotiť ako fatálny. Menovaný napriek existujúcemu stavu imobility dolných končatín je schopný spoluvytvárať, aj keď v podstatne obmedzenej miere , súkromný a rodinný život žalobcov.

34. Ako právne neopodstatnú súd vyhodnotil procesnú obranu žalovaného, že žalované v druhom a treťom rade s G. B. t. č. nevedú spoločnú domácnosť. Žalobkyne s ním neprerušili rodinné väzby, tohto pravidelne navštevujú podľa svojich možností. Súd sa plne nestotožnil ani a argumentáciou žalobcov, že vážne telesné postihnutie síce na rozdiel od smrti nebráni absolútne možnosti vytvárať súkromné a rodinné vzťahy, no najbližšia rodina je denne traumatizovaná a konfrontovaná s nezvratným ťažkým telesným postihnutím zdravia blízkeho príbuzného, čo má podobný negatívny a závažný dopad ako v prípade smrti. Pri smrti blízkej osoby negatívne dôsledky časom slabnú, kým pri vážnom telesom postihnutí dochádza k dennej konfrontácii s týmito následkami v rovnakej intenzite, čo by zrejme malo vplývať na priznanie porovnateľnej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Telesné postihnutie G. B., ako už bolo vyššie uvedené, je síce závažným, s čím sú spojené negatívne dôsledky na jeho život a život najbližších, no menovaný nebol a nie je vyradený z akéhokoľvek spoločenského života a dokáže vytvárať interaktívne vzťahy so svojou rodinou. Naviac žalované v druhom a treťom rade už t. č. nie sú členmi spoločnej domácnosti postihnutého , preto daná argumentácia sa javí ako kontraproduktívna. Smrť rodinného príslušníka je stav nezvratný oproti danému stavu.

35.V prevyšujúcej časti žaloby súd túto zamietol ako nedôvodnú.

36.Rozhodnutie o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch záviselo od úvahy súdu. Žalobkyne pri podávaní žaloby objektívne nemohli vedieť, v akom rozsahu sa súd s ich úvahami o jej výške stotožní. V takom prípade pri procesnom úspechu a neúspechu strán sporu nie je možné vychádzať z ust. § 255 ods. 2 CSP, ale z ust. § 255 ods. 1 CSP, kde úspech v spore je daný vtedy, ak je nárok uplatnený správne čo do základu. Pri rozhodovaní o náhrade trov je potrebné selektovať čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do práva žalobcu bolo zasiahnuté. Výška plnenia je druhotná, žalobcov v takomto prípade treba považovať za plne procesne úspešných, keďže mali úspech čo do základu nároku a výška nadväzujúca na úspech závisela výlučne od úvahy súdu. Výška náhrady trov sa priznáva iba z prisúdenej sumy.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od doručenia rozsudku na tunajšom súde vo dvoch vyhotoveniach.
V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).
Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.
Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
sa týkajú procesných podmienok,

sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.
Ak žalovaný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.